

ЗАКОН

О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ МАКЕДОНИЈЕ О МЕЂУСОБНОМ ИЗВРШАВАЊУ СУДСКИХ ОДЛУКА У КРИВИЧНИМ СТВАРИМА

Члан 1.

Потврђује се Уговор између Републике Србије и Републике Македоније о међусобном извршавању судских одлука у кривичним стварима, потписан 29. новембра 2011. године у Београду, у оригиналу на српском и македонском језику.

Члан 2.

Текст Уговора у оригиналу на српском језику гласи:

У Г О В О Р

ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ МАКЕДОНИЈЕ О МЕЂУСОБНОМ ИЗВРШАВАЊУ СУДСКИХ ОДЛУКА У КРИВИЧНИМ СТВАРИМА

Република Србија и Република Македонија (у даљем тексту: државе уговорнице),

у жељи да развијају односе узајамног поверења и сарадње у области правног саобраћаја у кривичним предметима,

узимајући у обзир да би извршење кривичних санкција у држави чији су држављани осуђена лица или у којој имају пребивалиште, допринело ефикаснијој и потпунијој ресоцијализацији извршилаца кривичних дела и полазећи од принципа хуманости,

договориле су се следеће:

Део први

Опште одредбе

Члан 1.

(1) Државе уговорнице обавезују се да ће, на основу замолнице, у складу са условима прописаним овим уговором, међусобно извршавати правноснажне судске одлуке у кривичним стварима које је донео суд једне државе уговорнице против држављана друге државе уговорнице или против лица која на њеној територији имају пребивалиште, тако што ће:

1) извршавати казне затвора и друге мере које укључују одузимање слободе;

2) извршавати казне затвора и друге мере које укључују одузимање слободе уз премештај (трансфер) осуђених лица;

3) вршити надзор над лицима којима је изречена условна осуда у току времена проверавања.

(2) Држављанином државе уговорнице сматра се лице које према праву те државе има њено држављанство.

(3) Уколико је лице држављанин обе државе уговорнице, то није препрека за преузимање надзора или извршења, ако су испуњени услови прописани овим уговором и уколико би се тиме остварила сврха овог уговора.

Члан 2.

(1) У смислу овог уговора:

1) „држава изрицања” означава државу уговорницу у којој је донета судска одлука чије се извршење или надзор захтева;

2) „држава извршења” означава државу уговорницу у којој се извршава правноснажна судска одлука донета у другој држави уговорници.

(2) У смислу овог уговора, под „друге мере које укључују одузимање слободе”, подразумева се:

1) за Републику Србију - мере безбедности и васпитне мере прописане кривичним законодавством Републике Србије, које изриче суд и које имају за последицу одузимање слободе;

2) за Републику Македонију - мере безбедности и васпитне мере прописане кривичним законодавством Републике Македоније, које изриче суд и које имају за последицу одузимање слободе.

(3) Ако је трајање извршења ових мера неодређено, при оцени да ли то трајање износи најмање шест месеци (члан 13. став 1. тачка 2), меродаван је тренутак у коме мера најкасније мора да се укине према праву државе изрицања.

(4) У смислу овог уговора под „условна осуда”, подразумева се:

1) за Републику Србију – условна осуда и условна осуда са заштитним надзором прописане кривичним законодавством Републике Србије;

2) за Републику Македонију - условна осуда и условна осуда са заштитним надзором прописане кривичним законодавством Републике Македоније.

Члан 3.

Извршење или надзор, према одредбама овог уговора, преузеће се ако су испуњене следеће претпоставке:

1) да је осуђено лице држављанин државе извршења или у њој има пребивалиште;

2) да је судска одлука правноснажна и извршна;

3) да је дело на коме се заснива судска одлука кривично дело према праву обе државе уговорнице;

4) да дело на коме се заснива судска одлука, по мишљењу државе извршења, није политичке или војне природе;

5) да извршење или надзор нису у супротности са основним начелима правног поретка државе извршења;

6) да извршење или надзор нису у супротности са другим обавезама државе извршења из мултилатералних конвенција;

7) да се у држави извршења против осуђеног лица не води кривични поступак због кривичног дела за које се тражи пренос извршења или надзора;

8) да осуђено лице у држави извршења није већ правноснажно осуђено за исто кривично дело или ослобођено од оптужбе;

9) да извршење кривичне санкције није застарело према праву једне од држава уговорница;

10) да судска одлука није донета у одсуству осуђеног;

11) да осуђено лице не ужива право азила у држави изрицања.

Члан 4.

(1) Замољена држава је дужна да без одлагања обавести државу молићу да ли прихвата или одбија захтев за преузимање извршења или надзора.

(2) У случају потпуног или делимичног одбијања преузимања извршења или надзора, замољена држава дужна је да наведе разлоге одбијања.

Члан 5.

(1) Свака држава уговорница може амнестирати или дати помиловање осуђеном лицу или му ублажити казну поводом захтева за ванредно ублажавање казне, у складу са својим законодавством.

(2) Држава изрицања одлучује о ванредним правним средствима поднетим против судске одлуке.

(3) Државе уговорнице се међусобно обавештавају о одлукама из ст. (1) и (2) овог члана.

Члан 6.

Место, време и начин предаје и преузимања осуђеног лица утврђује се договором надлежних органа држава уговорница.

Део други

1. Извршење

Члан 7.

(1) Ако је лице које је држављанин једне од држава уговорница или лице које на њеној територији има пребивалиште, у другој држави уговорници правноснажно осуђено за кривично дело на казну затвора или му је изречена друга мера која укључује одузимање слободе, свака од држава уговорница може да замоли да се казна затвора или друга мера која укључује одузимање слободе изврши у оној држави чији је осуђено лице држављанин или у којој има пребивалиште.

(2) Само држава изрицања може да затражи извршење казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе, ако се не ради о преносу извршења кривичне санкције премештајем осуђеног лица.

Члан 8.

(1) Ако се извршење преузме, суд државе извршења изриче, према свом праву, казну затвора или другу меру која укључује одузимање слободе коју треба извршити, узимајући у обзир казну затвора или другу меру која укључује одузимање слободе изречену у држави изрицања. Тако изречена кривична санкција не може бити строжија од кривичне санкције коју је изрекла држава изрицања.

(2) У случају преузимања извршења, држава извршења везана је за утврђено чињенично стање на коме је заснована судска одлука државе изрицања.

(3) Време одузимање слободе у држави изрицања урачунаће се у потпуности у казну затвора или другу меру која укључује одузимање слободе која треба да се изврши у држави извршења.

Члан 9.

Извршење се спроводи искључиво према праву државе извршења.

Члан 10.

Ако се судска одлука на којој се заснива молба за извршење накнадно укине или измени у држави изрицања, та држава је дужна да о томе одмах обавести државу извршења. На основу нове одлуке суд државе извршења ће

одлучити о даљем издржавању казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе према одредбама овог уговора.

Члан 11.

(1) Ако се судска одлука чије се извршење тражи односи на више кривичних дела, извршење може да се пренесе и само за део казне који се односи на поједина од тих дела. У том случају, држава изрицања одредиће део казне који се односи на та дела. Држава извршења одредиће држави изрицања примерен рок за доношење такве одлуке.

(2) Ако држава изрицања не донесе одлуку у року из става (1) овог члана, држава извршења ће донети одлуку према свом праву и одредити део казне који треба извршити.

Члан 12.

(1) Ако је извршење преузето, привремено престаје право на даље извршење у држави изрицања.

(2) Право државе изрицања на извршење коначно престаје кад осуђено лице издржи казну затвора или другу меру која укључује одузимање слободе у држави извршења или кад му је она коначно опроштена.

(3) Ако осуђено лице избегне извршење кривичне санкције у држави извршења, држава изрицања поново стиче право на извршење. Држава извршења дужна је да о таквим околностима одмах обавести државу изрицања.

2. Извршење уз премештај (трансфер)

Члан 13.

(1) Извршење судске одлуке уз премештај (трансфер) осуђеног лица преузеће се, ако су, поред претпоставки из члана 3. овог уговора, испуњене и следеће претпоставке:

- 1) да је осуђено лице дало сагласност;
- 2) да осуђено лице у време подношења замолнице, треба да издржи још најмање шест месеци од изречене кривичне санкције;
- 3) да ће извршење кривичне санкције у другој држави уговорници побољшати изгледе за друштвену рехабилитацију осуђеног;
- 4) да су држава изрицања и држава извршења постигле сагласност о извршењу уз премештај (трансфер).

(2) Ако осуђено лице не може да дâ правно ваљану сагласност из става (1) тачке 1) овог члана, сагласност даје његов законски заступник по праву државе у којој осуђено лице има пребивалиште.

Члан 14.

(1) Овај уговор не искључује право осуђеног лица, његовог законског заступника, брачног друга, сродника у правој линији, брата или сестре, да поднесе молбу за пренос извршења суду који је донео одлуку или надлежном органу, како државе изрицања, тако и државе чији је осуђено лице држављанин или у којој има пребивалиште.

(2) Надлежни орган државе изрицања обавестиће осуђено лице, што пре, о могућностима издржавања казне затвора или друге мере која укључује

одузимање слободе у држави чији је држављанин или на чијој територији има пребивалиште.

Члан 15.

Држава изрицања уз замолницу за извршење судске одлуке уз премештај (трансфер), поред документације предвиђене у члану 24. став (1) овог уговора, доставља и записник са изјавом осуђеног лица датом пред судом, којом се даје сагласност за премештај (трансфер) у државу извршења ради даљег издржавања кривичне санкције.

Члан 16.

Одредбе чл. 7. до 12. овог уговора, сходно се примењују и на поступак извршења судске одлуке уз премештај (трансфер).

Део трећи

Надзор

Члан 17.

(1) Државе уговорнице ће на основу замолнице и под условима утврђеним овим уговором, међусобно вршити надзор у току времена проверавања над лицима којима је суд у једној држави уговорници правноснажно изрекао условну осуду.

(2) Надзор ће се вршити у држави чији је осуђено лице држављанин или у којој има пребивалиште.

Члан 18.

(1) Надзор се врши према праву државе извршења.

(2) Мере надзора одређене у држави извршења не могу бити строжије од мера одређених у држави изрицања.

(3) Приликом одређивања мера надзора у држави извршења, настојаће се да се што више примене мере одређене у држави изрицања.

Члан 19.

За опозивање условне осуде искључиво је надлежна држава изрицања.

Члан 20.

(1) Ако је надзор преузет, даље мере у вези извршења у држави која је донела судску одлуку, привремено се обустављају.

(2) Држава извршења обавестиће државу изрицања о мерама надзора и о свим околностима које би могле да доведу до опозивања условне осуде, као и о истеку времена проверавања.

(3) Право државе изрицања судске одлуке на извршење коначно престаје ако у току времена проверавања није наступила ни једна околност због које према њеном праву треба опозвати условну осуду.

Члан 21.

(1) Држава изрицања без одлагања обавештава државу извршења о опозиву условне осуде.

(2) Ако држава изрицања опозове условну осуду она може да замоли државу извршења да, на основу овог уговора, преузме извршење казне.

Део четврти

Заједничке одредбе о поступку

Члан 22.

(1) Писмена комуникација, према овом уговору, вршиће се преко министарстава надлежних за послове правосуђа држава уговорница.

(2) Дипломатски пут општења овим није искључен, ако за то постоје оправдани разлози.

(3) У хитним случајевима, замолнице и обавештења, према овом уговору, могу се достављати преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ).

Члан 23.

(1) Замолнице и документација која се доставља уз замолницу, према одредбама овог уговора, састављају се на језику државе молиље.

(2) Легализација исправа из става 1. овог члана није потребна.

Члан 24.

(1) Ако држава изрицања поднесе замолницу, према овом уговору, уз замолницу треба да приложи:

1) оригинал или оверен препис судске одлуке са потврдом правноснажности, а по потреби и извршности;

2) препис одредаба кривичног закона на којима се заснива судска одлука;

3) личне податке о осуђеном лицу, о његовом држављанству и пребивалишту;

4) потврду о времену проведеном на издржавању казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе које треба урачунати;

5) друге документе и податке који могу бити од значаја за одлучивање по замолници.

(2) Ако држава извршења поднесе замолницу, уз исту треба да приложи:

1) личне податке о осуђеном лицу, о његовом држављанству и месту пребивалишта;

2) препис одредаба кривичног закона које треба применити;

3) друге документе и податке који могу бити од значаја за одлучивање по замолници.

(3) У случају из става (2) овог члана, држава изрицања, уз обавештење о одобрењу захтева, доставља и оригинал или оверени препис (копију) судске одлуке на којој се налази потврда о правноснажности, по потреби и извршности, препис примењених законских одредаба, као и потврду о времену проведеном на издржавању кривичне санкције које треба урачунати.

Члан 25.

(1) Ако држава извршења сматра да подаци и документација који су јој достављени нису потпуни, затражиће њихову допуну и одредити примерен рок који може да се продужи на образложену молбу државе изрицања.

(2) Ако се захтеву за допуну документације у одређеном року не удовољи, одлука о замолници за пренос извршења донеће се на основу постојећих података и документације.

Члан 26.

(1) У хитним случајевима, држава молиља може поднети захтев за притварање пре подношења замолнице.

(2) Захтев садржи:

- 1) податке потребне за утврђивање истовестности осуђеног лица;
- 2) чињенични опис и законску квалификацију кривичног дела;
- 3) податке о постојању правноснажне осуђујуће судске одлуке;
- 4) изјаву да ће бити поднета замолница.

(3) Захтев се подноси на начин утврђен у члану 23. овог уговора.

(4) Ако држава молиља у року од 18 дана од дана притварања лица не достави замолницу за извршење, притворено лице ће бити пуштено на слободу. На образложен захтев државе молиље овај рок може да се продужи до 40 дана од дана притварања.

Члан 27.

(1) Држава уговорница ће, на молбу друге државе уговорнице, дозволити транзит преко своје територије осуђеног лица које трећа држава предаје држави уговорници која тражи транзит. Замољена држава није обавезна да дозволи транзит лица које се, према овом уговору, не би могло предати ради извршења.

(2) Услови и начин транзита, као и питања трошкова, уређују се договором између надлежних органа држава уговорница.

Члан 28.

(1) Трошкове настале у вези са предајом осуђеног лица ради извршења кривичне санкције сноси држава извршења, изузев трошкова насталих на територији државе изрицања.

(2) Држава која захтева да се превоз осуђеног лица ради предаје обави ваздушним путем, сноси трошкове који настану у вези са том предајом.

Члан 29.

Држава извршења обавестиће државу изрицања о извршењу кривичне санкције, и то:

- 1) кад се кривична санкција изврши;
- 2) кад осуђено лице избегне извршење;
- 3) кад држава изрицања затражи посебан извештај.

Члан 30.

Овај уговор ће се примењивати и на правноснажне судске одлуке донесене пре његовог ступања на снагу.

**Део пети
Завршне одредбе**

Члан 31.

Спорна питања у вези са применом овог уговора државе уговорнице решаваће дипломатским путем.

Члан 32.

(1) Овај уговор подлеже потврђивању.

(2) Уговор ступа на снагу даном пријема последње ноте дипломатским путем којима се државе уговорнице узајамно обавештавају о спроведеном поступку потврђивања у складу са њиховим законодавством.

(3) Уговор се закључује на неодређено време. Свака држава уговорница може Уговор отказати писмено дипломатским путем и у том случају Уговор престаје да важи након истека шест месеци од дана пријема обавештења о отказивању.

(4) У случају отказивања Уговор ће се примењивати на започета извршења кривичних санкција над лицима која су предата на основу одредаба овог уговора.

(5) Ступањем на снагу овог уговора престаје да важи Уговор између Србије и Црне Горе и Републике Македоније о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима, сачињен у Скопљу 6. јула 2004. године.

Овај уговор сачињен је у Београду, дана 29. новембра 2011. године, у два оригинална примерка, сваки на српском и македонском језику, с тим да су оба текста подједнако веродостојна.

ЗА РЕПУБЛИКУ СРБИЈУ

Снежана Маловић, с.р.

ЗА РЕПУБЛИКУ МАКЕДОНИЈУ

Блерим Беџети, с.р.

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.